

Перший урок «Україна – єдина держава»

У записі звучить пісня про Україну

Ведуча. Україно,
Ти - сонце весняне,
Моя рідна, моя золота..

Шановні гості, батьки, учні! Зараз ми проведемо загальношкільний урок на тему: «Україна – єдина країна», щоб вкотре зізнатися у прихильності нашій Батьківщині, нашому працьовитому і завзятому народові. А також для того, щоб посіяти у своїх душах паросток патріотизму, який, сподіваюсь, буде цвісти вічно.

(пов'язуються жовто-блакитна стрічка на руку)

2 дівчини в українських костюмах читають вірш

1д. Рідна моя Україно,
Сива голубко свята,
Світить червона калина
Гроном своїм край вікна.
Батьківська земле від Бога,
Символ любові й тепла,

2д. Ніжна, привітна, пісенна,
Мила моя сторона.
Хата очицями мріє,
Мальви нагнулись до ніг.
Щиро мене зустрічає
Батьківський рідний поріг.

Слово директору школи

Ведуча: Історичний шлях становлення Української держави довгий і важкий. Війни, розруха, голод, насадження чужої культури, відбирання права бути вільними і найстрашніше – нищення нас як нації. У кожного народу свій шлях, свої віхи історичної пам'яті. А ми пригадаємо етапи розтерзаної і знівеченої історії нашого народу.

До слова запрошуємо вчителя історії

Дівчинка: Я – пташка. Я прилетіла зі Сходу України, де бачила найбільш мужніх, найбільш безстрашних воїнів. Вони завзято захищають нашу рідну Землю. Я розмовляла з одним молодим і хоробрим солдатом, який попросив передавати вітання усім, кого я буду зустрічати. Він дякував за те, що кожен з нас вірить і не має сумніву в тому, що український військовий – найсильніший, найвідважніший у світі. Бережи його Боже.

Дівчинка: Я – зірка. Кожного вечора я запалююсь над головами наших військових і бачу, як вони, не знаючи спокою і відпочинку, борються за перемогу. Я вселяю у їхні серця віру і надію. Розповідаю їм, що весь народ вболіває за них і хвилюється. Я обіцяю палати доти, доки останній воїн повернеться додому живим і здоровим.

Монолог із публіцистичної статті Уласа Самчука «Нарід чи чернь».

Звучить пісня. Вірш про Україну

У РІДНОМУ КРАЇ

Одна Батьківщина, і двох не буває,
Місця, де родилися, завжди святі.
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знайде в житті.
Тут мамина пісня лунає і нині,
Її підхопили поля і гаї.
Її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.
І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, мов спрагла води.
Без рідної мови, без пісні,
Без мами збідніє, земля назавжди.

Ведуча: Сьогодні наша рідна Батьківщина потребує Божої ласки і підтримки, потребує любові кожного із нас. Важливо, щоб ми – сини і доньки славетної України були вірними їй і не зрадили у важку хвилину. Поки українські солдати борються за наше з вами світле майбутнє, нам залишається молитися за їхнє сьогодні і за добробут українського народу.

Вірш «Україно, п'ю твої зіниці»

**Україно, п'ю твої зіниці
Голубі й тривожні, ніби рань.
Крешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.
Україно! Ти для мене — диво!**

*І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.
Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю —
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю!
Україно! Ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.
Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено.*

Ведуча:

Я впевнена, що більшість українських вояків, які зараз перебувають у зоні антитерористичних операцій знаходяться там найперше з патріотичних міркувань, з почуття обов'язку перед кожним із нас. Вони є славні нащадки роду козацького. Натхнені волею і любов'ю до рідної України. Звитяжці миру і добра, що несуть у світ широкий Я переконана, що у них добре серце і сильні руки. Нехай кожен з них по закінченню воєнних дій повернеться до рідного батьківського дому.

Сонет

*Де лицар благородний богатир,
Що спинить різанину чудом слова?
Чи ти людина вже сивоголова,
Чи юний муж, скажи: «Хай буде мир!»
І світовий тебе прославить шир!
Стяг білий підніми, хай вицухне плова
Смертей і куль! Де ж бойні останова?
Чи сатанітиме кривавий пир
до вичерпу? Невже на силу сила
доти йтиме, доки з них одна не згине?
Буде краща та, що вбила?
Невже повинна лютість руйнівна
Собі припнути перемоги крила,
Бо вища у жорстокості вона?*

Інсценізація *Із різних місць натовпу по черзі будуть виходити учні з чорними пов'язками на очах.*

Козак:

*Я, Петро Сагайдачний, мужній захисник землі української, закликаю вас:
брати, помчимо і ми за вітром, наточимо ножі і полетимо славу
здобувати і Україну визволяти. Устелимо шлях до волі кістками ворогів.
Україна стогне, плаче знедолений люд. Ні, ми не даремно проливаємо
кров, криваві ріки приведуть нас у царство свободи! Годі бути бидлом!*

Шевченко:

*Схаменіться! будьте люди,
Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро, і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
Одицується брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступе
Сонце перед вами,
І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтеся! образ божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світі
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засядуть, і премудрих
Немудрі одурять!*

Ведуча читає рядки:

*Історія промовляє до нас сивими віками і наголошує: немає народу без мови,
немає мови без народу. Але нас намагались переконати в іншому, видаючи
ганебні укази і циркуляри, в яких наголошували «...ніякого малоросійського
язика не було, немає і бути не може».*

Образ мови:

*Хотіли вирвати язик,
Хотіли ноги поламати,
Топтали під шалений крик,
В'язнили, кидали за ґрати,
Зробить калікою з калік
Мебе хотіли, рідну мову.*

Голодомор:

Ведуча читає:

*Зі столиці біжать накази: «Україна, хліба, давай хліб» Телеграфні дроти,
телефонні дзвінки: «Хлеба!» По станціях, по редакціях вистрочують нервово
накази: «Хлеба,».*

Жінка:

*«Хоч колосочок, хоч зернинок жменьку
Голодним, спухлим діточкам знайти... -
Шептали губи змучені. – Швиденько...
Синочка й донечку устигнути спасти...»*

*Пошерхлі руки об стерню кололись,
Шукали, не знаходили, гребли...
«Хто ж заподіяв лихо? Втратив совість?
О, Боже милостивий, порятуй з біди...»*

Олена Теліга

Я, Олена Теліга, зійшла до вас попелом із Бабиного Яру, яскравою зіркою, що віддана ідеям національного відродження України, життєлюба, морального максималіста, апологета загальнолюдських цінностей. Власне, у цьому й полягав сенс мого життя, нескореної поетеси-українки. І у важкі для України часи звертаюсь до вас, молоді: перед вами стоїть блискуче завдання — стати батьками майбутнього своєї нації. Не зрікайтесь цієї честі, Нашій масі потрібні провідники б усіх ділянках життя, і хай кожний не підтинає собі добровільно крила, лише старається розгорнути їх якнайширше. Хай пам'ятає, що хто готує себе лише на те, щоб впрягтися до плуга, завжди матиме погоничів, а чи не забагато погоничів мали ми в минулому?

Тепер, як ніколи, ми мусимо змагатися за спільноту в нації і за братерство в народі. Але, йдучи за тими гаслами, ми повинні дбати, щоб вони були не лише "міддю бряцаючою", а найглибшою правдою, для якої варто жити і вмирати.

Василь Симоненко

Вмерти за ідею у 28 років? Це патріотизм, подвиг чи легковажність?

Так, це патріотизм, бо я син своєї України, Василь Симоненко, який зневажав тогочасний уряд, в якому були вперті, обмежені люди, “лобами яких можна було б заклінити башту важкого танка”, уряд, який забороняв людям вірити у Бога, замість цього пропагуючи якісь “наукові” теорії, уряд, що пригнічував будь-яку націоналізацію... Мої вірші майже не друкувались, їх “вирізали” з кожного журналу або газети, бо твори були насичені любов’ю до Батьківщини і пронизані українським патріотизмом. Але я гордий тим, що моя творчість залишилась вам у спадок і сьогодні вчить бути людьми, цінувати радість життя, справжніх друзів, уболівати за долю своєї Батьківщини.

НІ, НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА!

*Я зустрічався з вами в дні суворі,
Коли вогнів червоні язики
Сягали від землі під самі зорі
І роздирали небо літаки.*

*Тоді вас люди називали псами,
Бо ви лизали німцям постоли,
Кричали "хайль" охриплими басами
І "Ще не вмерла..." голосно ревли.*

*Де ви ішли - там пустка і руїна,
І трупи не вміщалися до ям, -
Плювала кров'ю "ненька Україна"
У морди вам і вашим хазяям.*

*Ви пропили б уже її, небогу,
Розпродали б і нас по всій землі,
Коли б тоді Вкраїні на підмогу
Зі сходу не вернулись "москалі".*

*Тепер ви знов, позв'язувавши кості,
Торгуєте і оптом, і вроздріб,
Нових катів припрошуєте в гості
На українське сало і на хліб.*

*Ви будете тинятись по чужинах,
Аж доки дідько всіх не забере,*

*Бо знайте - ще не вмерла Україна
І не умре!*

Василь Стус

Мій тезко, побратиме, брате, Василю рідний! Така ця доля випала й мені. У 80-ті роки мене на Соловки спровадили кати за Україну. Але,

*Як добре те, що смерти не боюся
і не питаю, чи тяжкий мій хрест.
що перед вами, судді, не клонюся
в передчутті недовідомих верст,
що жив, любив і не набрався скверни,
ненависти, прокльону, каяття.
народе мій, ти рідна Україно, до тебе я ще верну,
як в смерті обернуся до життя...*

В'ячеслав Чорновіл

Я, Вячеслав Чорновіл» і якби мене запитали, чи жалкую я про те, як склалося моє життя, про відсиджені 15 років, я б відповів: анітрохи... І якби довелося починати все спочатку та вибирати, я б обрав життя, яке прожив. Не будемо говорити високі слова про ідею, відповідальність тощо. Ти вирішив, що так, а не інакше потрібно діяти. Віриш у свою дорогу? Іди й не звертай!... На мене полювали все життя. Затуляли рота, виривали з рук перо, арештовували, морили голодом, наплюжили плітками, погрожували.

Я жив і діяв заради того, щоб урятувати те, що так тяжко здобувалося, — Українську державність; щоб зберегти те, що є найціннішим для кожної людини,— гідність і самоповагу, чесність і мужність бути чесним. Перед собою. Перед співвітчизниками. Перед Україною!» Намагався нести в політику мораль. І вже тому був приречений. Приречений на безсмертя.

Майданівець:

*Все летить шкереберть,
вкотре «воля чи смерть» —
терезів безупинне гойдання.
Захлинається кат
в океані проклять,
що на нього летять
із Майдану.*

*Воля кров'ю стіка,
впізнається рука
двоголової птахопотвори.
Скільки крові іще
(вже наповнена вицертъ),
щоби луснула плоть її хвора?*

*Сто життів – нанівець,
швидше б кату – кінець
і початок новий Україні.
Без вагань і прикрас
хтось вмирає за нас,
а точніше – за наше прозріння.*

*Там, де мир і тепло,
їм би краще було,
але доля героїв така є:
вмить усе – шкереберть,
перемога чи смерть.
Бо ж до раю рабів не пускають.*

Молитва:

Слово моє прийдучим вікам. Затямте, ви, сини і дочки великої землі... Затямте, гнані, принижені, затямте, витравлювані голодом, мороком!.. Немає кінця нашому життю. Горе тобі, зневірений, горе тобі, виречений самого себе!.. Кажу Вам правду велику: краще буде Содомові й Гоморрі в день Страшного суду, ніж вам, що відреклися й плюнули на матір свою Україну!..

Господи, дай моїм синам розуму, наділи їх мудрістю, добротою і вірою. Вірою у людей, у народ. І нехай кожен із них подумає про долю своєї Матері-України, про долю свого народу. Нехай не затьмарить йому розум слава, а совість буде чистою перед Тобою, Боже. Амінь. Нехай підніметься Україна з колін, нехай ціла українська родина з глибоким корінням й високим гіллям відчує себе господинею на власній землі, тоді загудуть Карпати, зареве, застогне Дніпр широкий, а Господь усміхнеться до нас із небес, бо він допомагає нам відродити нашу націю і вселяє у душу кожного віру зі словами Тараса Шевченка:

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата.
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.

Ведуча: І я звертаюся до всіх, що не заради обов'язку і честі потрібно любити і шанувати Україну, а з власного розуміння, з любові, усім серцем і всією душею. Так, як любить вона нас, віддаючи все найкоштовніше тепло, що випромінюється, собі не взявши нічого, лиш нам, дітям, найпрекраснішої і найсвятішої країни, рідної Батьківщини – України.

І перед образом заповітні слова Т. Шевченка:

Свою Україну любіть,
любіть її во время люте
В останню тяжкую минуту
за неї Господа моліть!

Пісня «Край»

Слава Україні!